

РЕШЕНИЕ

№ 537

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11829** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XIX от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК/).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от П. М. Г., против заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С22-0396511/ 17.09.2019г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с която на основание чл.186 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект- кафе аперитив, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като издадена в противоречие с материалния закон и при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че заповедта е немотивирана, че стойността на контролната покупка не кореспондира с тежестта на наложената санкция, а заповедта е издадена в противоречие с целта на закона. Жалбоподателят моли съда да отмени оспорвания административен акт. Не ангажира доказателства и не претендира разноски.

Ответникът изпраща цялата преписка по издаване на оспорения административен акт. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага становище за законосъобразност на оспорваната заповед. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

След като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало по повод извършена проверка на 13.09.2019г. в 15:30ч., на търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ПР на ЗДДС - кафе аперитив, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от жалбоподателя [фирма].

Извършена е контролна покупка от инспектор по приходите на един брой дъвки на стойност 1,00 лв. Сумата е приета от продавача в търговския обект, М. Г., а за покупката не е издадена фискална касова бележка. В приложените в административната преписка писмени обяснения на Г. е посочено, че на 13.09.2019г. не е издала касов бон за 1,00 лв. при покупка на дъвки от служител на НАП, по невнимание.

В обекта е налично работещо фискално устройство с рег. № в НАП 4048581, дата на регистрация в НАП 28.02.2019г., ИН на ФУ ДТ 736144, ИН на ФП 02736144. Разпечатан е КЛЕН на ФУ D. DP150 от 13.09.2019г., от който се потвърждава неиздаването на касова бележка.

След легитимирането на органите по приходите е разпечатан дневен финансов отчет от фискалното устройство в обекта, от който е видно, че за 13.09.2019г. регистрираните продажби са в размер на 383,85 лв. Общият размер на паричните средства в касата, съгласно дневния фискален отчет, е 418,85 лв. Фактическата касова наличност е в размер на 128,09 лв. Това се установява и от съставения опис на причините средства в касата към момента на проверката. Установена е разлика между наличността по ФУ и фактическата наличност в размер на 290,76 лв.

За проверката е съставен протокол за извършена проверка сер.АА №0396511/13.09.2019г., на осн. чл.110, ал.4 вр. чл.50, ал.1 ДОПК. Органите по приходите са заключили, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си да регистрира и отчете извършената от него продажба в търговския обект на стойност 1 лв., чрез издаване на касова бележка, което изпълнява състава на чл.118, ал1. ЗДДС и се явява основание по смисъла на чл.186, ал.1, б. "а" ЗДДС за прилагане на принудителна административна мярка, на основание чл.186, ал.3 от ЗДДС. Принудителната административна мярка – запечатване на търговски обект- кафе аперитив, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него е наложена за срок от 14 дни.

В заповедта са изложени мотиви във връзка с продължителността на срока, свързани с негативните последици за фиска от неспазването на задължението за издаване на касова бележка и начина на организиране на отчетността. Органът е приел, че търговецът отдавна извършва търговска дейност и е наясно с изискванията и начина на организиране на дейността, въпреки това е допуснал и извършил нарушението, чиято цел вероятно е отклонение от данъчно облагане. Приел е, че ако не бъде наложена ПАМ е възможно извършване на ново нарушение, а срокът е съобразен с извършеното и необходимата превенция за преустановяване на лошите практики в обекта.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна приема

следното:

Заповед № ФК-С22-0396511/ 17.09.2019г. е издадена на основание чл.186, ал.1, т.1 от ЗДДС. Съгласно чл.186, ал.3 от ЗДДС принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018г. на изпълнителния директор на НАП, началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция “Оперативни дейности” в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, са упълномощени да налагат ПАМ на основание чл.186, ал.1 от ЗДДС, поради което заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба - фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверение за продажба, е предвидена в закона предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл.186 от ЗДДС. Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен - надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. По отношение хипотезата на чл. 186, ал. 1 б "А" ЗДДС, мярката запечатване на търговски обект има превантивно действие, а именно да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел.

В конкретния случай съдът приема, че [фирма] е извършил продажба на 13.09.2019г. в търговския си обект при контролна покупка, за която не е издаден фискален бон. Този факт не се оспорва от жалбоподателя, подкрепя се и от писмените обяснения на продавача в обекта, М. К. Г.. Установено е, че оборотът от тази продажба не е отчетен от фискалното устройство. При преброяване на наличните пари в касата е установено, че те не съответстват на наличността според дневния фискален отчет. В протокола за извършена проверка от 13.09.2019 г., се установява, че фискалното устройство работи нормално, според изискванията на нормативната уредба.

След като законът императивно предвижда в чл.186, ал.1 от ЗДДС в кои случаи административният орган има задължението успоредно с ангажирането на административнонаказателната отговорност на търговеца, да наложи принудителната административна мярка по чл.186 от ЗДДС с последиците по чл.187 от ЗДДС, то той

действия при обвързана компетентност. С оглед на това след като законодателят изрично е посочил, че в тези случаи следва да бъде наложена ПАМ - "запечатване на обект за срок до един месец", и фактическата обстановка съответства на хипотезата на нормата (което е установено в хода на производството), то налагането на ПАМ от този вид във всеки случай съответства с целта на закона.

Единствено въпросът, свързан с правомощието на административния орган за определянето на срок на налагане на мярката, се решава в условията на оперативна самостоятелност, с оглед на което следва да бъде изследвано дали при определянето на същия е съобразена целта на закона. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в решение № 13682 от 15.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4440/2019 г.; решение № 13957 от 14.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3198/2018 г.; решение № 6920 от 09.06.2016 г. по адм. д. № 2561/2015 г. на ВАС, и др. В случая, определеният срок за налагане на ПАМ е 14 дни - в рамките на законоустановения максимален срок. Продължителността на срока на наложената ПАМ е в достатъчна степен обоснована, като за това са изложени конкретни мотиви, каквото е изискването на разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Оспорената заповед съдържа фактически и правни основания за нейното издаване, както и мотиви относно определения с нея срок за налагане на мярката. Изрично в заповедта е посочено, че определената продължителност на принудителната мярка е съобразена с необходимостта от превенция за преустановяване на лошите практики в обекта и с необходимостта от създаване на нормална организация за отчитане на дейността на търговеца. Видно от съдържанието на заповедта за налагане на ПАМ, нейната продължителност се определя след преценка на изложената фактическа обстановка, с оглед защита на обществен интерес, в изпълнение целите на закона, с цел превъзпитаване към спазване на установения правов ред, както и поради факта, че при продължаване на този вид нарушение за фиска биха произлезли вреди, които биха били значителни и трудно поправими. В този смисъл е и решение № 5721 от 09.05.2017 г. по адм. д. № 3880/2017 г., на ВАС. От значение е също, че при проверката са установени повече от едно нарушение, поради което в протокола за извършена проверка е разпоредено в определен ден да се яви представител или упълномощено лице на търговеца за съставяне на три АУАН.

Наложена мярка е съобразена и с целта на закона. Принудителната мярка има превантивен характер, като целта ѝ е да осуети възможността на нарушителя да извърши други подобни противоправни деяния, като по този начин се осигури защита на утвърдения ред на данъчна дисциплина, чрез пълна отчетност на извършваните от лицата продажби, с цел гарантиране на обективно данъчно облагане и бюджетни приходи. С оглед на установената по делото фактическа обстановка, характера на извършеното нарушение и неговата тежест, съдът намира, че ограничаването на правата на [фирма], доколкото ПАМ го възпрепятства да упражнява търговска дейност за определен срок, не надхвърля необходимото за осъществяване на целта на закона. Нарушението е безспорно установено, при което заповедта е издадена в съответствие с материалния закон, като преследва и целта на закона, посочена в разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за неоснователна, което налага отхвърлянето ѝ.

С оглед изхода на спора и своевременното искане, на осн. чл.78, ал.8 ГПК, вр §2 ДОПК, на ответника следва да бъде заплатено юрисконсултско възнаграждение в

размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК , Административен съд София-град, LXV състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от П. М. Г., против заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С22-0396511/ 17.09.2019г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от П. М. Г., да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия: